

Pyhäkön lamppu

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti 4/2004

>> Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut >> 1. Sam. 3:3

Herran temppeli

“**K**uinka ihanat ovat sinun asuinsijasi, Herra Sebaot”. Nämä psalminkirjoittajan sanat eivät ainoastaan löydy monen kirkon seinältä,

vaan myös syvältä kristittyjen sydämistä. Herran huone ei ole vain hiljentyksen tai kokoontumisen paikka. Sen arkkitehtuuri saarnaa silmille Kristuksen todellista läsnäoloa. Sen kivet todistavat Jumalan kansan vaelluksesta vuosisatojen halki. Sen kauneus koskettaa. Kuinka suuri ilo ja etuoikeus onkaan kokoontua näissä hyvin hoidetuissa kotikirkkoissamme!

Kun Luther-säätiön työnäky on rakentaa kirkkoamme jumalanpalvelusyhteisöjensä kautta, on ollut luonnollista, että olemme pyytäneet seurakunniltamme jumalanpalveluskäyttöön erotettuja ja vihittyjä kirkkotiloja. Pyöriväthän usein nämä kalliisti rakennetut ja korjatut kirkot vajaakäytöllä. Ja tiedämme hyvin, että seurakuntien tiloja annetaan auliisti niin maallisille tahoille kuin hyvin kirjavalle uskonnolliselle toiminnalle. Joissakin paikoissa ilahduttavasti ovet ovatkin meille avautuneet. Mutta valitettavasti päälinja näyttää nyt olevan se, että edes rahalla vuokraamalla niitä ei anneta meille luterilaisiin

messuihin. Varmasti siihen liittyy aivan oikeutettua kyselyä ja epäluuloakin Luther-säätiön toiminnasta ja

tavoitteista. Onhan media meistä piirtänyt aikamoisen karikatyyrin. Mutta silti näin kovat otteet pehmeitä arvoja korostavassa kirkossa tuntuvat oudoilta.

Tämän seurauksena olemme joissakin tilanteissa olleet pakotetut viettämään ehtoollista tilassa, joka ei ole kirkoksi vihitty. Tällöin on vuorostaan nostettu kirkkolaki esille ja syytetty meitä sen rikkomisesta, kun vietämme ehtoollista ilman kirkkoherran tai tuomiokapitulin lupaa. Näin olemme siis tilanteessa, jossa meille ei anneta

“Tärkeämpää kuin mitä saarnataan ja mitä ehtoollisesta opetetaan, näyttää olevan, missä se tapahtuu.”

kirkkotiloja käyttöön. Ja jos muualla Herran armoaterian äärellä kokoonnumme, nostetaan oikeusprosessi tuomiokapituleissa. Toisin sanoen meille käytännössä tarjotaan vain yhtä vaihtoehtoa: lakatkaa olemasta! Herran huoneista ja ehtoollisenviettoluvista on tullut vallankäytön välineitä, joilla pidetään kuristusotteessa kirkon opillisiin uutuusratkaisuihin taipumattomia. Tärkeämpää kuin mitä saarnataan ja mitä ehtoollisesta opetetaan, näyttää olevan, missä se tapahtuu. Raamatun sanan antaman vallan on korvannut luja hallintovalta.

On siis jälleen kuunneltava uskonpuhdistaja Martti Lutherin opetusta: *”Eivät kivet, suurenmoinen rakenne, eikä kullan ja hopean kimallus kunnista kirkkoa eikä pyhitä sitä vaan*

Jumalan sana ja terve saarna. Missä siis Jumalan hyvyttä ihmisille pidetään tarjolla ja sydämiä rohkaistaan uskomaan siihen ja huutamaan vaaroissa Jumalaa avuksi, siellä on todella pyhä temppeli, olipa vain hämärä loukko tai pelkkä kukula tai maho puu. Sitä sanotaan toisuudenmukaisesti ja oikein Jumalan huoneeksi ja taivaan portiksi, vaikka se olisi vailla kattoa, pilvien ja taivaan alla.”

Onko se Jumalan huumorintajua, mutta samalla kun olemme kritisoineet oman kirkkomme totuusky symykset kevyesti ottavaa ekumeniaintoilua ja yhteiskristillisyyden vyöryä, olemme saaneet kokea kristillistä ymmärrystä toisista tunnustuskunnista. Toisten kirkkokuntien kirkot ovat auenneet meille pitää luterilaisia messuja. Näin konkreettisesti tavalla näkyy se, että vaikka ollaan rehellisesti erimieltä tietyistä Jumalan ilmoitussanan opetuksista ja näin ilman ehtoollisyhteyttä, voidaan nyrkin sijasta toisille kristityille kuitenkin ojentaa auttava lämmin käsi.

Jumalan valtakunnan työ ei ole koskaan pysähtynyt tiiliseiniin tai niiden puutteeseen. Niin rakkaita kuin Herran huoneet meille ovatkin, niin vieläkin tärkeämpää on, että me kokoonnumme säännöllisesti evankeliumin lahjojen äärelle. Sillä siellä ei vain evankeliumi lahjoiteta silmillemme, vaan Pyhä Henki tuo Kristuksen korviimme ja suumme kautta sydämeen asti. Silloin toteutuu myös apostolin sana: *”Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja Jumalan Henki asuu teissä?”*

TEKSTI: JUHANA POHJOLA
Suomen Luther-säätiön Dekaan

Mahdoton on ainoa mahdollinen

Kirkon tilanne oli mieletön jo sen ensimmäisenä päivänä. Kaksitoista miestä aivan tavallisten ihmisten joukosta oli saanut käskyn saarnata, että Jeesus oli Kristus, että teloitettu hurmahenki oli Jumalan Poika ja että se, joka kaikkien nähden oli kuollut voimattomana ja hylättynä, omasi kaiken vallan taivaassa ja maan päällä. Tätä heidän tuli saarnata kaupungissa, jossa hänet jo oli hylätty, ja ihmisten edessä, jotka olivat olleet mukana huutamassa "Ristiinnaulitse!". Kuka tahansa olisi alusta pitäen tajunnut, että yritys oli toivoton.

Ja kuitenkin se onnistui! Kaikki inhimilliset laskelmat joutuivat häpeään. Tapahtumiin liittyi eräs tosiseikka, jonka tämän maailman poliitikot ja organisaattorit yleensä jättävät vaille huomiota. Se oli se tosiseikka, minkä vanha Gamaliel eräänä harkintaa vaativana silmänräpäyksenä pyysi Suurta neuvostoa ottamaan huomioon: Jos tämä nyt on Jumalasta, niin te ette voi lyödä maahan näitä miehiä. On olemassa yksi mahdollisuus saarnata, että teloitettu profeetta on saanut kuolemasta riemuvoiton - jos hän todella on tehnyt sen. On olemassa yksi mahdollisuus lähteä matkaan tekemään kaikista kansoista hänen opetuslapsiaan - jos hän todella on elävien ja kuolleiden Herra.

Osana ihmettä

Tässä on kirkon suuri mahdollisuus - ja sen ainoa mahdollisuus: uskoa ylösnousseseen Herraansa ja astua varauksetta hänen palvelukseensa, julistaa hänen sanansa lyhentämättömänä ja täyttää häneltä saatu tehtävä pelotta siinäkin tapauksessa, että heidän pitäisi "tulla hänen kaltaisikseen samanlaisen kuoleman kautta". Kirkon koko olemassaolo perustuu ihmeeseen: Hän, joka oli kuollut, on noussut ylös ja on nyt omiensa kanssa kaikki päivät. Kirkko itse on osa tätä ihmettä. Kirkkoa ei olisi olemassa, ellei Kristuksen ylösnousemus vaikuttaisi siinä. Uusi aika koitti Kristuksen noustessa haudasta. Maailman

kuulu saavutti päämääränsä yhdessä kohdassa. Langennut ja katoavainen luomakunta oli ensimmäisen kerran tavoittanut "Jumalan lasten kirkkauden vapauden" Kristuksen elotoman ja piinatun ruumiin noustessa ylös haudasta uudessa hahmossa; onhan se uudistunut todellisuus, jossa elämä on niellyt kuoleman, koko maailman elämän päämäärä. "Hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu."

Tämä kaiken muuttava uudestisyntyminen, jossa elämä nielee kuoleman ja katoavainen pukeutuu katoamatomuuteen, on tullut todellisuudeksi Vapahtajan ylösnousemuksessa. Se on ainoa paikka, jossa uusi elämä on jo nyt ilmestynyt tähän katoavaan maailmaan. Mutta sama voima vaikuttaa myös salatusti. Se elää jo Jumalan salaisuutena jokaisessa pisteessä, missä maailma saa osallisuuden Kristuksen elämään. Siellä, missä Ylösnoussut on, siellä on myös uusi elämä. Ylösnousemuksen voima vaikuttaa keskellä tätä pahuuden, kärsimyksen ja tappion leimaamaa maailmaa. Tämä voima on vielä kätketty, ikään kuin salaisuus, samoin kuin Kristuksen jumaluus oli kätketty hänen inhimilliseen hahmoonsa. Mutta se on olemassa. Se pukeutuu ulkoiseen hahmoon, minkä jokainen ihminen voi nähdä ja jokainen ihmissilmä havaita. Tämä ulkoinen hahmo on Sana, sakramentit, jumalanpalvelus, seurakunta, virka. Ylösnousemuksen salatut voimat virtaavat läpi kaiken, mitä Ylösnoussut tekee ja vaikuttaa, kaiken minkä hän vetää elämänsä piiriin, kaiken minkä hän vanhurskauttaa ja pyhittää, kaiken mitä hän jollakin tavalla käyttää armonsa välikappaleena. Ja pyhä, yhteinen Kirkko on kokonaisuus kaikesta siitä, mikä kuoleman vanhassa maailmassa on ylösnousemuksen uutta elämää.

Pysyvä arvoitus

Sen tähden kirkko on maailmalle arvoitus. Kirkko seisoo maailman keskellä, mutta se ei kuulu maailmaan. Kirkko on yhtä aikaa näkyvä

ja näkymätön. Sitä voidaan hahmottaa ja kuvata, kartoittaa ja koota tilastoiksi - ja samalla se on jotakin, mihin ihminen ei voi tarttua ja mitä hän ei voi käsittää, ellei hän ole syntynyt uudesti salattuun elämään Jumalassa. Maailma ei tavoita milloinkaan muuta kuin ulkokuoren, kun se yrittää käsittää, mitä kirkko on. Se tajuaa kirkon liikkeenä tai yhdistyksenä - eikä voi sen tähden käsittää, miksi kirkko ei voisi muiden yhdistysten tavoin uudistaa sääntöjään ja noudattaa hiukan pidemmälle ihmisten toivomuksia. Tai sitten maailma ymmärtää kirkon elämäntarkoituksiksi, moraalijärjestelmäksi tai filosofiseksi elämäntulkinnaksi - eikä voi ollenkaan käsittää, miksi kirkon täytyy olla niin taipumaton muuttamaan edes jossakin määrin oppilauselmiaan tai siveellisiä periaatteitaan. Kirkon sielu, sen luova Henki, on ja pysyy arvoituksena ulkopuoliselle - siihen silmänräpäykseen asti, jona tuli syttyä hänen omassa sydämessään ja hänet itsensä liitetään jäseneksi tähän uutta luovaan yhteyteen, jonka alkuperä on Ylösnoussessa.

Sen tähden kirkon tehtävä on niin mieletön - yhtä mieletön jokaisella vuosisadalla. Jokaiselle sukupolvelle on todistettava, että Jeesus on Kristus. Jokainen uusi sukupolvi on johdettava uskomaan Ylösnousseseen, häneen joka voitti meille elämän antaessaan itsensä kuolemaan. Siinä mielessä kirkko ei saavuta mitään pysyviä tuloksia, ei mitään mikä itsestään periytyisi isiltä lapsille. Kirkko lakkaa olemasta, jos se ei kykene suorittamaan tehtävää, joka on ihmisille mahdoton: johdattamaan sieluja uskomaan ristiinnaulittuun Kristukseen, joka heti alusta asti oli loukkaus ja hullutus ihmisille. Kirkko voi hajota ja kadota yhden ainoan sukupolven elinaikana.

Kirkon säilyminen elossa kaikesta huolimatta ei ole omaa ansiotamme. Elossapysyminen perustuu lupaukselle, että tuonelan portit eivät voita sitä. Hän, joka antoi lupauksen, kykenee sen myös pitämään.

TEKSTI: BO GIERTZ

UUSI USKONPUHDISTUS

1. Suomen ev.lut. kirkko on laajalti menettänyt asemansa Kristuksen Kirkkona Suomessa, koska se on luopunut Jumalan sanan auktoriteetista uskon, opin ja elämän ylimpänä ohjeena.

2. Lutherin opettamat oikean Kristuksen kirkon seitsemän tuntomerkkiä; Jumalan pyhä sana (julistus), pyhä kasteen sakramentti ja pyhä alttarin sakramentti (ehtoolinen), julkinen avainvalta (seurakuntakuri), oikea virka, rukous (ja opetus) ja pyhä risti (vaino) eivät enää toteudu Suomen ev.lut. kirkossa kokonaisuutena eivätkä useimmissa paikallisseurakunnissa. Käytännössä Suomen kirkko on pitkälti tunnustukseton, yleiskristillinen, jopa yleisuskonnollinen.

3. Suomen ev.lut. kirkko ei ole luopunut vasta silloin, kun se opettaa harhaoppeja vaan jo silloin, kun se on sallinut harhaopit keskuudessaan. Kirkon kaitsentaviran (piispuus) tärkein tehtävä eli puhtaan opin vaaliminen on jäänyt hoitamatta. Siksi kirkko on tullut osallisiksi harhaopettajien synnistä ja kantaa nyt tämän laiminlyönnin seurauksia. *“Pieni määrä hapatetta hapattaa koko taikinan” (1. Kor. 5:6).*

4. Kansankirkkoaste on monissa kohdin syrjäyttänyt Raamatun ja luterilaisen tunnustuksen kirkon elämää ohjaavana tekijänä. Huoli jäsenten eroamisesta ja verotulojen vähenemisestä vaikuttaa monesti ratkaisuihin enemmän kuin huoli Jumalan sanan asemasta ja puhtaasta opista. Pyrkimys säilyttää kosketuspinta kansaan ei oikeuta luopumaan kirkon tunnuksesta ja tehtävästä.

5. Suomen ev.lut. kirkko on laajalti luopunut Jumalan lain ja Kristuksen evankeliumin puhtaasta ja tasapainoisesta julistamisesta. Nämä jäävät joko kokonaan julistamatta tai sitten ne sekoitetaan toisiinsa siten, että julistukselta häviää oikea tähtäyspiste. Siksi Suomen kansan pääosa elää vailla synnintuntoa eikä koe tarvitsevansa Kristuksen sovi-tustyötä.

6. Suomen ev.lut. kirkossa on vaarallisella tavalla hämärtynyt käsitys uskosta ja epäuskosta. Ihmiset eivät enää tiedä millä perusteella pelastutaan vaan yhä useampi luottaa omiin ansioihinsa tai on välinpitämätön pelastuksen asiassa, esim. näin: *“Viimeisellä tuomiolla ei kysytä, oliko sinulla oikea oppi. Siellä kysytään, oletko rakastanut muita. Välistäkää nyt hyvät ihmiset toisistanne!” (radiohartaus 20.11.2003).* Raamattu sen sijaan opettaa: *“Ilman uskoa ei kuitenkaan kukaan ole Jumalan mielen mukainen” (Hepr. 11:6).*

7. Suomen ev.lut. kirkon vesittyneet opetus jättää kirkon jäsenet väärään rauhaan. Kirkko siunaa ja hyväksyy tai ei puutu sellaiseen e-lämäntapaan, joka on selkeästi Jumalan sanan vastainen. Kirkko ei halua suututtaa jäseniään ja jättää nämä siksi syntiin, kuolemaan ja kadotukseen.

8. Suomen ev.lut. kirkon demokraattinen hallinto luo väärän mielikuvan kansankirkosta, jossa ‘kansa kaikkivaltias’ on syrjäyttänyt Kaikkivaltiaan Jumalan.

Luullaan, että uskon, opin ja elämän kysymykset voidaan ratkaista enemmistöpäätöksillä jopa vastoin Jumalan selvää ilmoitusta. *“Miten kävisi, jos luterilaiset uskonkappaleet alistettaisiin kirkkokansan äänestykseen? Useatkaan opinkappaleet eivät saisi äänen enemmistöä” (T. Pursiainen, HS 17.1.2004).* Tämä hallintojärjestelmä tuhoaa asteittain hengellisen yhteisön ja muuttaa sen sosiaaliseksi ja uskonnolliseksi laitokseksi.

9. Suomen ev.lut. kirkon johto ilmoittaa kirkon suurimmaksi ongelmaksi ne ihmiset, jotka *“pitävät kiinni kirkon perinteisestä tunnustuksesta ja raamatullisuudesta” (Paarma, Apu 18.7.2003/29).* Kirkon valtavirta on siis luopunut näistä kirkon peruspilareista. Perinteisestä kristinuskosta kiinni pitäviä työntekijöitä syrjitään todistetusti työnhaussa ja viranhoidossa. Samanaikaisesti jopa uskontunnustusta vastaan opettavat työntekijät saavat rauhassa jatkaa tehtävissään.

10. Uskonpuhdistus 2000-luvulla on palaamista lapsenomaiseen kuuliaisuuteen Jumalan sanaa kohtaan. Pelkästään ihmisjärkeen luottava Raamatun selittäminen on torjuttava. Harhaopit on osoitettava ja niiden julistajilta estettävä pääsy Kristuksen kirkon saarnatuoleihin. Työntekijöiltä on edellytettävä sitoutumista Raamattuun Jumalan sanana

11. Odotettua hengellistä uudistumista, herätystä tai uskonpuhdistusta ei tule niin kauan kuin Jumalan sana ei saa kuulua puhtaana, eikä se ole ylin auktoriteetti kirkon elämässä. Usko syntyy vain kuulemisesta, ja kuulemisen synnyttää vain Kristuksen puhdas sana (Rm 10:17). On kysymys evankeliumista ja ihmisten ikuisesta pelastumisesta - ei sen vähemmästä!

12. Ellei Suomen ev.lut. kirkon johto ryhtyy toteuttamaan näitä sille uskottuja kaitse tehtäviä, on kristikansan otettava itse ohjat käsiinsä. Kristityt tulevat siksi kokoontumaan kirkon oikeiden tuntomerkkien mukaisiin messuihin ja jumalanpalvelusyhteisöihin.

13. Kristityt kutsuvat itselleen apostolisen viran omaavat, puhdasta oppia julistavat paimenet ja sielunhoitajat. Tunnuksikirjojen mukaan on seurakunnalla oikeus kutsua, valita ja vihkiä viran hoitajat (TK 1991, 293; myös Luther "Seurakunnan oikeudesta ja vallasta arvostella kaikkea oppia sekä kutsua, ottaa ja erottaa opettajia" 1523). Tämä ei merkitse kirkosta eroamista vaan kirkon oikeaan oppiin ja tunnustukseen palaamista ja sen mukaan elämistä.

14. "Antakaa meidän vapaasti opettaa evankeliumia ja antakaa meidän palvella kansaraukkaa, (joka haluaa olla hurskas); älkää sitä vainotko tai estäkö siinä, mitä ette voi tehdä ja mikä kuitenkin olisi velvollisuutenne ja mitä toiset teidän edestänne tahtovat tehdä" (Luther 1530).

15. "Niiden, jotka todella tahtovat olla kristittyjä, ja jotka tunnustautuvat evankeliumiin kädellä ja suulla, pitäisi kirjoituttaa nimensä kirjaan ja kokoon-tua erikseen vaikkapa johonkin huoneeseen rukoilemaan, luke-maan, toimittamaan kasteet, nauttimaan ehtoollista ja harjoittamaan muita kristillisiä tehtäviä" (Luther, Saksalainen messu 1526).

16. Tässä asiassa täytyy kuitenkin odottaa Sanan ja Pyhän Hengen ohjausta, eikä pyrkiä asioiden edelle. Luther: "Sitä (kansaa) ei ainakaan voida koota (yhteisen, oikean opin ympärille) väkival-lalla, pakotuksella eikä kiirehti-misellä" (Saksan kansan kristil-liselle aatelille 1520). Sydänten tulee vapautua entisestä menosta ja vakuuttua muutoksen välttämättömyydestä. Jumala avaa aikanaan ovet ja valmistaa ne teot, joita tulee tehdä. On tärkeä rukouksessa pyytää, että Jumala tahto saisi toteutua kaikessa uudessa.

17. Olennaista ei ole seurakunnan toiminnan laajuus, tavoitavuus tai suosio, vaan uskollisuus Jumalan sanaa kohtaan. Jeesus puhutteli omiaan piskuisiksi laumaksi: "Älä pelkää, pieni laumani. Teidän isänne on päät-

tänyt antaa teille valtakunnan" (Lk 12:32). Paavali opettaa, että "kaikkihan eivät usko" (2. Tess. 3:2) ja Vapahtaja kysyy, mahtaako Ihmisen Poika löytää toisen kerran tullessaan uskoa maan päältä (Lk 18:8). Hän myös toteaa "miten ahdas onkaan portti ja kapea tie, joka vie elämään, ja vain harvat löytävät sen" (Mt 7:14). Ei tule katsoa ihmisiin vaan seurata Kristusta!

18. "Kehotettakoon kristittyjä innolla seuraamaan Herraansa Kristusta kautta rangaistusten, kuoleman ja helvetin" (Lutherin teesi 94, 1517).

19. "Ja niin uskomaan enemmän sitä, että taivasten valtakuntaan tullaan monen ahdistuksen kautta, kuin tuota lohdutusta: "ei ole mitään vaaraa" (Lutherin viimeinen teesi 95, 1517).

20. Lopunajan uskonpuhdistus liittyy viimeiseen ahdistukseen ennen Karitsan häitä (Ilm. 7:13-17). Saatana vainooa niitä, jotka ovat "uskollisia Jumalan käskyille ja Jeesuksen todistukselle" (Ilm. 12:17). Kristus antaa heille turvapaikan autiomaassa (Ilm. 12:14).

TEKSTI: PETRI HILTUNEN
Kirkkoherra, Valkeala

Kainin ja Aabelin Kirkko

Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys on laajin kaikesta Martti Lutherin tuotannosta. Kymmenen vuoden (1535-1545) luentojen aikana Luther ehti käydä läpi kaikki telogiansa perus-tavat kysymykset. Vaikka teos ei olekaan systemaattinen esitys Lutherin teologiasta, antaa se hyvin kattavan leikkauksen hänen viimeisten vuosiansa teologisista linjauksista. Lutherin viimeisenä työnä sitä pidetään myös hänen teologisena testamentinaan.

Kysymys oikeasta Kirkosta oli jatkuvasti esillä myös näiden luentojen aikana. Luther joutui näkemään o-massa rakkaassa kirkossaan paljon sellaista, mitä ei pitänyt tosi Kirkkoon kuuluvana.

Jumalan kansan historia

Luther osoittaa, että oikea Kirkko on alusta asti ollut Jumalan huolenpidon kohteena ja Pyhä Henki on tarkasti kuvannut sen leviämisen maailman alusta asti. Siksi Kirkko onkin aina pitänyt erityisesti juuri Ensimmäistä Mooseksen kirjaa tärkeänä, sillä ilman sitä meillä ei olisi tietoa Kirkon tilanteesta kahden ensimmäisen vuosituhannen ajalta.

Lutherin mukaan meidän on siis syytä ihmetellä ensimmäisen Kirkon pyhiä johtajia Aadamia, Seetiä, Nooa ja Seemiä ja varsinkin kun vertaamme heidän taisteluaan omiin koettelemuksiimme, jotka ovat lyhyitä ja siedettäviä. Seisoessaan taistelurintamassa monia vuosisatoja, nuo miehet voittivat Saatanan ja tämän maailman raivoisat hyökkäykset uskon kautta lupaukseen vaimon siemenestä ja lopulta kun heidät kutsuttiin pois asemapaikaltaan, he jättivät jälkeläisensä hyvin varustettuina seuraamaan esi-isensä jalanjalkia. Vaikka Kirkko ei olekaan koskaan rauhassa, perinnöllisen uskollisena pysyen se voittaa koettelemuksiansa rajuimmatkin myrskyt.

Augustinukseen liittyen Luther piti historian ytimenä Jumalan ja saatanan taistelua, joka jatkuisi ihmiskunnan loppuun saakka. Erityisellä tavalla

tämä toteutui juuri Kirkon eli Jumalan pyhän kansan vaiheissa. Syntiinlankeemus oli tämän taistelun lähtökohta ja Kainissa ja Aabelissa se konkretisoitui. Ensimmäinen Mooseksen kirja on siis kirja Kirkosta ja sen vaiheista, taistelusta oikean ja väärän Kirkon välillä.

Sana synnyttää Kirkon

Luther pitää ensimmäisiä Jumalan ihmiselle lausumia sanoja Kirkon perustamissanoina. Luovana ja vaikuttavana sanana Jumalan sana synnyttää myös Kirkon: *"Näitä ei voi erottaa toisistaan: missä on sana, siellä on myös Kirkko, siellä on Pyhä Henki, siellä on Kristus ja kaikki."* Luther sanoo saman asian myös kääntäen: *"Kirkko ei voi olla ilman jatkuvaa sanan käyttöä ja Kirkolla*

on aina sakramenttinsa tai armonvälineensä ja juhlamenonsa." Sana on aina ensin ja se on siksi Kirkon yläpuolella. *"Kirkko on näet tytär, sanasta syntynsä saanut. Kirkko ei ole sanan äiti. Joka luopuu sanasta ja panee luottamuksensa ihmiseen lakkaa olemasta Kirkko ja elää sokaistuksen vallassa."*

Jumala toimii aina sanan ja sakramenttien kautta kutsuessaan Kirkon olemaan. Kuten ei voi olla Pyhää Henkeä ilman sanaa, ei voi olla myöskään sanaa ja Kirkkoa ilman sakramenteja. Mitä kaste ja ehtoollinen ovat meille, sitä uhraaminen oli Aadamille. Ollakseen Kirkko ja pysyäkseen Kirkkona, sillä on aina oltava sana ja sakramentit käytössä.

Aadamille hyvän ja pahan tiedon puu oli kirkko, alttari ja saarnatuoli. Siinä hän osoitti vaadittua kuuliaisuutta Jumalalle, siinä hän tunsu Jumalan sanan ja tahdon ja kiitti Jumalaa, ja sen ääreen hän myös kutsui Jumalaa apuun kiusausta vastaan. Se oli ihmiselle annettu ulkoinen paikka, sana ja jumalanpalveluksen muoto. Jos Aadam ei olisi langennut, tämä puu olisi ollut kuin yleinen temppeli, johon ihmiset olisivat virranneet.

Luther vetää suoran linjan elämän puusta kasteeseen ja ehtoolliseen. *"Aadamille oli suuri vahvistus, että kadotettuaan paratiisin, elämän puun ja muut etuisuudet, jotka olivat armon merkkejä, hänelle annettiin toinen armon merkki, nimittäin uhrin, joiden kautta hän saattoi vakuuttua, että häntä ei oltu erotettu Jumalasta, vaan hän oli yhä Jumalan huolenpidon kohteena. Samalla tavalla sana, kaste ja ehtoollinen ovat meidän valkeutenamme tänään ja niitä kohti me katsomme luotettavina merkkeinä armon auringosta. Voimme olla varmoja, että missä ehtoollinen, kaste ja sana ovat, siellä on myös Kristus, syntien anteeksiantamus ja ikuinen elämä."*

Syntiinlankeemus

Jumalan tahto on taukoamatta Saatana hyökkäysten kohteena. Saatana yrittää osoittaa, että Jumalan tahto ihmistä kohtaan ei olekaan hyvä. Se hyökkää sanalla sanaa vastaan ja liittää Jumalan asetuksen sijaan toisen uuden asetuksen. Näin Saatana yhä toimii Kirkossa. Se tahtoo johtaa ihmiset pois sanasta tai vääristellä sitä.

Saatana on Jumalan sanan katkera vihollinen, koska se tietää, että meidän pelastuksemme riippuu kuuliaisuudesta sanalle. *"Missä Jumalan sana on, siellä myös Saatana tekee työtään levittäen valhetta ja väärää opetusta, sillä se surettaa häntä, että sanan kautta me, kuten Aadam paratiisissa, tulemme taivaan kansalaisiksi."*

Saatana turmelee sanan lisäksi myös sanan viran. Paratiisissa sanan virka oli uskottu Aadamille. Eeva lankesi tottelemattomuuteen vastaanottaessaan Saatanalta uuden ilmoituksen ja julistaessaan sen väärän viran edustajana Aadamille kohtalokkain seurauksin.

Oikean viran korostus

"On aivan oikein, että pappisvirkaa ylistetään ja pidetään Jumalan suuren hyvänä työnä. Sillä jos tämä virka poistetaan tai se turmellaan, silloin ei ainoastaan käy mahdottomaksi rukoilla, vaan ihmiset ovat kerta kaikkiaan Perkeleen vallassa."

Lutherin mukaan viran tehtävänä on huolehtia sanan puhtaudesta ja jumalanpalveluksen oikeasta toimittamisesta. Kun virkaa hoidetaan Jumalan asetuksen mukaan koko Kirkko pysyy sanan perustalla. Luther sanookin, että Kirkko on pyhä, kun virka on puhdas. Tämä viran puhtaus on

"Kirkko on näet tytär, sanasta syntynsä saanut. Kirkko ei ole sanan äiti."

sanan ja opin puhtautta. Virka on puhdas, kun se pitää kiinni oikeasta sanasta. Näin toimiessaan viran haltija ei ole omalla asiallaan, vaan Jumalan.

Kun Aadam puhui Kainille Aabelin murhan jälkeen, hän edusti sanan virkaa ja puhui Jumalan sanoja täynnä Pyhää Henkeä niin, että Mooses saattoi sanoa Jumalan puhuneen. Samoin ne, jotka nykyään saarnaavat evankeliumia, eivät varsinaisesti ole itse saarnaajia, vaan Kristus puhuu heidän kauttaan. *"Siellä missä on sanan virka, on myös Kirkko ja missä on oikea Kirkko on varmasti myös sana."*

Sananpalvelija ei saa kumarrella kuvia, vaan *"hänellä on velvollisuus virkansa puolesta moittia kaikkea, mikä on väärää, ottamatta huomioon kuulijan henkilöä tai asemaa."*

Luther näki profeettallisesti Kirkon tilanteen, jota mekin joudumme elämään todeksi. *"Silloin kun Herran päivä on tulossa, tapahtuu, ettei enää mistään löydetä terveen opin opettajia, kun jumalattomat ovat valloittaneet Kirkon. Siihen suuntaanhan meidän vastustajiemme tuumat uh-*

kaavasti viittaavat. Paavi ja jumalattomat ruhtinaat pyrkivät näet kaikkiin voimin siihen, että sanan palvelus kaikkialla tukahdutettaisiin; kukin saisi uskoa, mitä haluaa, kun oikeat sananpalvelijat on vaiennettu tai lahjottu. Sitä ahkerammin on rukoiltava jälkipolven puolesta ja toimittava huolellisesti siihen suuntaan, että puhtaampi oppi voisi välittyä heille."

Kainin ja Aabelin Kirkko

Kain ja Aabel edustavat väärää ja oikeaa Kirkkoa. *"Tässä kohden alkaa kirkko jakaantua: toiseen, joka on nimellisesti kirkko, mutta asiallisesti ei mitään muuta kuin teeskentelevä ja verenhimoinen Kirkko, ja toiseen, joka on tyhjä, hylätty, kärsimysten ja ristin alla elävä, ja maailman silmissä verrattuna tuohon teeskentelevään kirkkoon se on todella Aabel eli tyhjän arvoinen eikä yhtään mitään. Kristuskin sanoo Aabelia vanhurskaaksi ja tekee hänestä alun vanhurskusten Kirkolle, joka tulee pysymään maailman loppuun asti. Samoin on Kain pahantahtoisen ja verenhimoisen Kirkon alku maailman loppuun asti."*

Luther koki kysymyksen oikeasta Kirkosta voimakkaasti koko olemassaoloaan koskevana. *"Tätä kainilaista vihaa saamme nyt osaksemme paavinkirkossa. Mikä loukkaisi syvemmin paavia, kardinaaleja, kuninkaita ja ruhtinaita kuin se, että minä kerjäläinen pidän suurempana Jumalan arvovaltaa kuin heidän arvovaltaansa ja Herran nimessä moitin sitä, mikä on moitittavaa. Itsekin he ovat selvillä siitä, että moni seikka vaatii ankaraa korjaamista. Mutta se, että vähäarvoinen mies vaatimattomasta maankolkasta astuu julki-suuteen sitä toimeenpanemaan, se on heistä sietämätöntä. Siitä syystä he nostavat sitä vastaan arvovaltansa ja sen nojalla he tahtovat masentaa meidät. Eipä olekaan koko maailmassa julmempaa vihaa kuin on verenhimoisen ja teeskentelevän Kirkon viha."*

Jatkuu seuraavalla sivulla.

“Oikean Kirkon olemukseen kuuluu, ettei se vain kärsi ja alennu poljettavaksi vaan myös rukoilee niiden puolesta, jotka jyräävät sen ylitse.”

Omaan aikaansa verraten Luther toteaa, ettei ole ensimmäinen kerta, kun meiltä riistetään Kirkon nimitys ja meitä sanotaan lahkolaisiksi niin, että ne, jotka surmaavat meitä, kerskailevat siitä, että vain he ovat todellinen ja ainoa Kirkko ja tahtovat omistaa itselleen sen nimen miekalla ja kaikelelaisella julmuudella. *”Niinpä tosi Kirkko on kätöksässä, suljetaan Kirkon ulkopuolelle, pidetään lahkolaisina ja sitä surmataaan. Sen sijaan Kainilla on kunniakas nimi, sillä vain on yleinen suosio ja toivo päästä osalliseksi suurimmista hankkeista, ja siitä syystä juuri se käykin veljensä kimppuun vihamielisesti ja surmaa sen.”*

Tuntomerkit paljastavat

Oikean Kirkon salattua luonnetta kuvastaa se, että Kainin ja Aabelin Kirkot ovat sekoittuneina. Myös oikean Kirkon keskellä on jumalattomia. Oikea Kirkko ei ole kuitenkaan kokonaan salattu, sillä Kirkolla on näkyvät tuntomerkit, joista se voidaan tuntea. Oikeassa Kirkossa säilyi puhdas Jumalan sana, oikea uhri ja jumalanpalvelus ja oikea sanan virka. Kain sitävastoin yritti itse keksimillään menoilla lepyttää Jumalaa ja osoittaa olevansa oikea Kirkko.

Väärässä kirkossa suurimmat vääryydet on yhdistetty merkitsemään pyhyttä, kirkkoa ja oikeaa uskontoa. Jos joku ilmaisee paheksuntansa, hänet erotetaan ja tuomitaan harhaoppiseksi ja oikean Kirkon viholliseksi. Väärä kirkko vuodattaa hurskaiden verta. Teoillaan se pilkkaa ja häpäisee Jumalan valtakuntaa ja Jumalan nimeä. Se väittää olevansa oikea Kirkko ja puolustaa hirmuvaltansa pitäen sitä vanhurskaana. Väärän kirkon tuntomerkki on vääristynyt jumalanpalvelus. Väärä Kirkko harjoittaa epäjumalanpalvelusta ja hylkää Jumalan asettamat jumalanpalveluksen muodot.

Aadam erotti Kainin oikean Kirkon yhteydestä. Hänet suljettiin sanan virasta ja oikeasta jumalanpalveluksesta. Häneltä oli *”eväty oikeus yhteiseen pöytään.”* Tätä ekskom-

munikaatiota Kain ei voinut sietää. Lupaus siunatusta siemenestä kuului vain oikealle Kirkolle, mutta kaikille katuville Kainin jälkeläisille oli mahdollisuus armon kerjäläisen asemassa palata oikeaan Kirkkoon ja pelastuksen osallisuuteen.

Oikealle Kirkolle onkin tunnusomaisinta, että se on alusta asti väärän Kirkon vainoama ja ahdistama. Oikea Kirkko kulkee luottamuksessa Jumalan armoon. Se tunnustaa nöyrästi syntinsä ja keltvottomuutensa ja elää toivossa, että Jumala armahtaa Kristuksen kautta.

Lutherin mukaan meidän tulee pitää ristiä ja tuomioita oikean Kirkon todellisina ja pettämättöminä tuntomerkkeinä. *”Kestäkäämme siis vastustajien julmuutta ja kiittäkäämme iloisina siitä, ettemme kuulu niihin, jotka surmaavat, jotka Kirkon nimissä käyvät käsiksi toisten omaisuuteen ja ruumiillisestikin kohtelevat heitä julmasti. Historia todistaa, että oikea Kirkko on kaikkina aikoina saanut kärsiä tätä ja väärä Kirkko on aina ollut sitä tekemässä.”*

Oikean Kirkon olemukseen kuuluu, ettei se vain kärsi ja alennu poljettavaksi vaan myös rukoilee niiden puolesta, jotka jyräävät sen ylitse ja on vakavasti huolissaan heidän vaarastaan. Oikea Kirkko on muuri Jumalan vihaa vastaan.

Elintilasta ja kotipaikkaoikeudesta käytiin neuvottelujakin, mutta Lutherin suhtautui niihin hyvin realistisesti: *”Paavi ja piispatkin puhuvat tänään paljon neuvotellen Kirkon rauhasta ja yksimielisyydestä, mutta todella pettyy se, joka ei ymmärrä heidän tuumiaan päinvastaisiksi.”* Hän viittaa psalmiin 28:3 *”Näinhän meille puhuvat vastustajamme, piispat ja paavi, milloin teeskentelevät pyrkivänsä yksimielisyyteen ja hie-rovat sopimuksia oppikysymyksistä. Jos he näet saisivat suotuisan tilaisuuden käydä meidän kimppuumme ja raivota meitä vastaan, saisimme kuulla jotakin vallan muuta. Padassa on kuolema’ (2. Kun. 4:40), rehdisissä ja makeimmissa sanoissa piilee kuolettavaa myrkyä.”*

Helvetin portit eivät sitä voita

Oikea Kirkko jatkuu tässä maailmasa läpi kaiken turmelleen syntiinlankeemuksen, läpi hirmuisten vainojen, läpi vedenpaisumuksen ja läpi kaikkien koettelemuksien myrskyn. Se kestää koska Kristus itse on sen keskellä ja tarjoaa itsensä sanassa ja sakramenteissa. Jumala säästää aina pyhän jäännöksen ja vakuuttaa uskollisuuttaan sille. Oikea Kirkko ei ole joutunut koskaan olemaan ilman merkkiä Jumalan läsnäolosta. Samoin sen keskellä on säilynyt oikea virka. Vedenpaisumuksessakin Jumala jätti Kirkon siemenen.

Ensimmäisen Mooseksen kirjan yhätoista alkulukua voidaan Lutherin mukaan kutsua ensimmäisen Kirkon historiaksi. *”Näissä yhdessätoista luvussa Mooses on säilyttänyt muistissa tämän suuren siunauksen, josta me, joilla on puhdas oppi ja puhdas uskonto, saatamme saada sen varman toivon, että myös meidän aikamme jumalattomat lankeavat, mutta Kirkko on voittoisa ja riemusaatossa.”*

”Tämä osoittaa, että uskontunnustuksemme artikla on tosi kun uskomme yhden, pyhän, katolisen Kirkon kaikkina aikoina maailman alusta maailman loppuun saakka. Jumala on aina säilyttänyt itsellään kansan, joka pitää kiinni sanasta ja on uskon ja puhtaan opin holhoaja maailmassa, ettei kaikki rappeutuisi jumalattomuuteen eikä olisi enää Jumalan tuntumusta ihmisten keskellä.”

TEKSTI: JOHAN HELKKULA
Pastori, Kemnmaa

Täyttä elämää

Olin jo useamman vuoden ihmetellyt pääkaupunkiseudun kiireistä elämää. Tuntui siltä kuin kaikki osat olisivat koko ajan liikkeessä. Yhteiskunta muuttuu hurjaa vauhtia. Vaihtoehtojen ja tarjonnan runsaus saa ihmiset levottomiksi. Useimmat alkavat kysellä 'täyden elämän kysymyksiä'. Tai toiset kysyvät sitä heiltä. Tyydytkö liian vähään? Elämä on aintuuskertainen - ethän haaska sitä?

Näiden kysymysten äärellä olin itsekin ollut ja miettinyt mikä voisi olla minulle se paras paikka hengellisesti. Kyse ei ole siis vain siitä, mikä on paras automerkki tai pesukone. Eikä siitä, mistä saa halvimmat ja parhaimmat pizzat. Markkinat ovat tulleet myös kristinuskon alueelle. Ja niin minä olin muiden aikalaisten tavoin kiertänyt kolkuttelemassa monia ovia. Etsinyt täydempää elämää ja suurempia elämyksiä. Puolinaista halusin karttaa, kunnes etsiminen ja täysillä eläminen alkoi väsyttää.

Jos minun pitää itse rakentaa itselleni täysi kristillinen elämä, se jää tekemättä. Tämän ehdin todeta monessa paikassa ja monin eri tavoin. Totesin sen niin sisäisen paranemattomuuteni kuin puolinaisen palamiseni ääressä. Totesin sen sekä heikon ja vääränlaisen antautumiseni liepeillä että jäykistyneen ylistykseni keskellä. Kunnes aloin miettiä koko projektin mielekkyyttä. Kumma ajatus; rakenna itsellesi täysi elämä. Sehän on aivan kuin ryhtyä itsensä luojaksi. Ja siinä taas on jotain tuttua myös. Eikös se tule aika lähelle sitä vanhaa sanaa 'te tulette niin kuin Jumala'.

Mutta miten suostua ja uskaltaa pois oravanpyörästä? Ja mistä vaihtoehto täyden elämän kysymyksille? Mistä vaihtoehto yksilökeskeiselle oman hyvinvoinnin ympärillä pyörimiselle? Jos aurinko ei kierräkään maata, niin voisiko maa sittenkin kiertää aurinkoa? Kuinka langennut maa uskaltaisi luopua omasta ylpeydestään?

Niin minä aloin uudestaan käydä luterilaisessa jumalanpalveluksessa. Minä katselin ja ihmettelin, kuuntelin ja kuulostelin. Ja vähitellen aloin kuulla kummia. Heti kirkkoon saavuttuani minun kysymykseni siitä, kuinka uskaltaa pois ylpeästä itsensä ympärillä pyörimisestä sai vastauksen. Vastauksena ei ollut syvempi antautuminen, isompi ylistys, eikä mikään muukaan tee-se-itse -konsti. Vastaus löytyi kuolinavusta, jota seurakunnan synnintunnustuksessa joka viikko tarjottiin. Viikko toisen jälkeen minua autettiin palaamaan siihen kasteessa tapahtuneeseen Jumalan tekoon, jossa vanha parantumattomasti paranteluton ihmiseni yhdistettiin ja upotettiin Jeesuksen ristinkuolemaan. Lepää rauhassa - ei sinua voi, eikä enää tarvitsekaan parantaa. Jeesus antaa ylösnousemuksessaan oman uuden elämänsä tilallesi.

'Mutta millaisen!?', vanha aatamini ehti huutaa vielä viimeisiksi sanoikseen, ennen kuin se synnintunnustuksessa painettiin kasteen hautaan.

Niin millaisen uuden elämän? Sitä minä jäin kuuntelemaan rukousten ja liturgian keskelle. Sitä minä kuuntelin saarnassa. Sen minä söin ja join ehtoollisessa. Ja niin kaikille aisteil-

leni saarnattiin 'Se on täytetty!'. Tulkaa sillä kaikki on valmiina!

Täysi elämä ja kaikki Jumalan lahjat virtasivat minua vastaan niin liturgiassa, saarnassa kuin ehtoollisessakin. Minä hämmästelin ja haukoin henkeäni. Kaikki tämä minun tähteni? Kaikki tämä minun sitä pyytämättäni? Kaikki tämä siitä huolimatta, että en osaa uskoa, antautua tai edes kiittää siitä?

Mutta ei minun tarvinnutkaan osata. Minä saatoin liittyä liturgin ja muun seurakunnan kanssa kiittämään ja kunnioittamaan Jumalaa niine mieltiloineni, jotka kulloinkin omasin. Minä opettelun suostumaan Jumalan hyvyyteen. Samalla minä olen saanut vastauksen siihen, miksi luterilaiset niin paljon ja hartaasti puhuvat sanasta ja sakramenteista ja tahtovat yhä uudelleen kokoontua niiden ympärille. Liturgin ja seurakunnan kanssa opettelin tyytymään takaisin sille radalle, johon minut alussa tarkoitettiin - maaksi aurinkoa kiertämään. Opettelin ja opettelen yhä tyytymään siihen täyteen elämään, joka virtaa sanasta ja sakramenteista minuunkin joka sunnuntai. Sellaisessa opetuslapsuskoulussa minä olen ollut - ja tahdon olla vastakin.

TEKSTI: JARI KEKÄLE
Pastori, Helsinki

Aabrahamin esimerkki

Jos näet kysytään, mitä Abraham on ollut ennen kuin Jumala hänet kutsui, saamme Joosualta sen vastauksen, että hän on ollut epäjumalanpalvelija, toisin sanoen ansainnut kuoleman ja iankaikkisen kirouksen (Joos. 24:2). Herra ei kuitenkaan hylännyt häntä tähän kurjuuteen: Hän kutsuu Aabrahamin ja kutsumisellaan tekee hänestä, joka ei mitään ollut, kaiken. Abraham ei siis ole mitään muuta kuin ainesta, johon jumalallinen valtasuruus tarttuu sanallaan, jota käyttäen hän hänet kutsuu ja muotoilee uudeksi ihmiseksi ja kantaisäksi. Näin pysyy voimassa tämä yleissääntö: ihminen ei itsessään ole mitään eikä pysty mihinkään; hänessä ei ole mitään muuta kuin syntiä, kuolemaa ja tuomionalaisuutta. Kaikkivaltias Jumala saa kuitenkin armah-tavaisuudellaan aikaan sen, että hän on jotakin ja vapautuu synnistä ja kuolemasta Kristuksen, siunatun siemenen kautta. Mistä syystä tämä tapahtui? Miksi Jumala ei pikemmin ottanut yhtä niistä, jotka kulkivat pyhän kantaisän Seemin mukana ja säilyttivät oikean jumalanpalveluksen? Aivan ilmeisesti siitä syystä, että hän näin osoittaisi meille runsain määrin armahtavaisuuttaan. Niinhän

hän myöhempiä polvia varten kutsui Paavalin pakanain apostoliksi, miehen joka oli kaikkein halvin ihminen, murhamies, herjaaja joka puuskui vihaa Kristusta ja hänen Kirkkoaan vastaan, vaikka hän olisi voinut valita yhden noista seitsemästäkymmenestä-kahdesta tai jonkun muun mainion miehen. Mutta sitä hän ei tee, juuri siksi että hän osoittaisi meille ylitse-vuotavaa armahtavaisuuttansa. Eikä tätä kaikkea kylläkään kirjoiteta siinä mielessä, että jumalattomat saisivat vahvistua jumalattomuudessaan ja tekisivät sitä suuremmalla vapaudella syntiä vaan siksi, että arat ja pelokkaat, joita heidän yntinsä huoleltaa ajaen heidät epätoivoon, saisivat lohtua ja tällaiset esimerkit kehoittaisivat heitä itseäänkin oppimaan panemaan toivonsa näin armah-tavaiseen Jumalaan. Jumalan viha ja synti ovat näet vakavia asioita, eikä omatunto voi kestää sitä, jos ei Jumalan sana sitä rohkaise. Me siis tarvitsemme tällaisia esimerkkejä, jotka opettavat meille, että Jumalan armahtavaisuus on ääretön, jotta mekin voisimme toivoa anteeksiantamusta ja huutaisimme Jumalaa avuksi. On sanomattoman suuri lahja, että Abraham on Jumalan Pojan isä lihan mukaan, mutta mikä on ollut tämän suuren arvon alku? Tämöpä juuri, että Abraham on epäjumalanpalvelija ja kaikkein suurin syntinen palvoessaan Jumalaa, jota hän ei edes tunne. Tätä esi-isää tahtoo Ju-

malan Poika kunnioittaa sukujuurissaan samalla tavalla kuin muutkin Kristuksen esivanhemmat ovat tunnettuja suurista synneistään. Miksi? Ensinnä sitä varten, että hän osoittaisi olevansa syntisten Vapahtaja. Toiseksi sen vuoksi, että hän antaisi meille opetusta suunnattomasta hyvydestään, ettemme tulisi toivottomiksi kun synnit meidät yllättävät. Kolmanneksi, että hän sulkisi tien kunniaan ja ylvästelyyn. Eihän Abraham voi tällä tavoin kutsuttuna väittää: Tämän olen ansainnut, tämä on minun työni. Sillä vaikka hän siinä, että hän pitää toisen taulun, on ollut nuhteeton ihmisten silmissä, hän yhtä kaikki on ollut epäjumalanpalvelija ja ansainnut iankaikkisen kuoleman, jos ei olisi hänelle tullut tuota kutsumusta, joka vapautti hänet epäjumalanpalveluksesta. Näin hän viimein syntien anteeksiantamuksen kautta pääsi siihen, että kävi toteen tämä lause: *"Niin se ei siis ole sen varassa, joka tahtoo, eikä sen, joka juoksee, vaan Jumalan, joka on armollinen"* (Room. 9:16). Martti Luther Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys

T i l a a

Pyhäkön lamppu kotiisi

ILMAISEKSI

toimituksesta
puh. (09) 496 694

Ilmoitus asiat

Kirjauutus!

Uskonpuhdistajan ennen suomeksi julkaisematon hengellinen testamentti professori Heikki Koskeniemen kääntämänä

Martti Luther

Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7

Sid. 431s.
Hinta 49 EUR
sisältää postimaksun

Tilaukset toimituksesta!

Suomen Luther-säätiön messuja kevätkausi 2004

HELSINKI

Mellunmäen seurakuntakeskuksessa
Korvatunturintie 2 joka sunnuntai klo 11
26.9. alkaen annankatu 7!

ESPOO

Iivisniemen seurakuntakodissa sunnuntaisin klo 15.00
12.9. , 10.10. , 14.11. , 12.12.

IMATRA

Teppanalan rukoushuoneella sunnuntaina klo 15.00
12.9. , 10.10. , 14.11. , 12.12.

KUOPIO

Metodistikirkossa Puusepänkatu 7 sunnuntaisin klo 14.00
5.9. , 19.9. , 3.10. , 17.10. , 7.11. , 21.11. , 5.12.

LAHTI

Lahten Diakonialaitoksen Betel-salissa Sibeliuksenkatu 6B
sunnuntaisin klo 10.00 12.9. , 26.9. , 10.10. , 24.10. ,
7.11. , 21.11. , 5.12. , 19.12.

PORI

Väinölän kirkossa sunnuntaina klo 17.00
5.9. , 3.10. , 7.11. , 5.12.

RENKO

Ylimmäinen 541 sunnuntaina klo 16.00 12.9. , 26.9.
(Kysy ajo-ohje: Rauha Heino 03 - 6189019)

TAMPERE

Metodistikirkossa Lapintie 4 sunnuntaisin klo 17.00
12.9. , 26.9. , 10.10. , 24.10. , 14.11. , 28.11. , 12.12.

Kuuntele saarnoja Internetistä www.luthersaatio.com

Pyhäkön lamppu - toimitus

Päätoimittaja

Juhana Pohjola juhana.pohjola@luthersaatio.com

Toimitusavustaja

Sakari Korpinen sakari.korpinen@luthersaatio.com

Lehden Taitto

pp Graphics

www.luthersaatio.com

ISSN 1457-9901
Nordea 101230-209260

Ei

vain täksi elämäksi

Luther-säätiö aloitti loppukevästä 2004 säännölliset jumalanpalvelukset Tampereella. Antti Tuomenoja vaimonsa Anna-Riitan ja poikansa Joonan kanssa ovat olleet alusta asti mukana. Jumalanpalvelusyhteisön synty on ollut heille suuri rukousvastaus.

– Vielä viisi vuotta sitten en uskonasiosta niin välittänyt. Pidin Jumalauksia tärkeänä, mutta vain tätä elämää helpottavana ja auttavana voimana. Opiskelujen aikana jouduin tilanteeseen, jossa menetin elämänhaluni, mikään ei tuntunut miltään eikä elämälläni ollut tarkoitusta. Silloin pääsin opiskelukaverin kautta kosketuksiin kristinuskon ydinsanan kanssa: armo ja syntien anteeksiantamus Kristuksessa, Antti kertoo.

– Olin ollut ihminen, joka oli tarvinnut Jumalaa vain täksi elämäksi. Mutta eikö Paavali kirjoita, että ne ovat kaikista surkuteltavimpia ihmisiä, jotka ovat panneet toivonsa Kristukseen vain tämän elämän ajaksi. Valtavaa oli tajuta, että Kristuksen ylönousemuksen kautta minäkin saan iankaikkisen elämän lahjan.

Kodin löytyminen

– Minulla oli vaimoni kanssa mahdollisuus käydä uskoa rakentavassa raamattupiirissä, mutta varsinainen seurakuntayhteys puuttui. Koimme hengellistä yksinäisyyttä ja irtoaisuutta. Ystävän kautta löysimme Helsingissä Luther-säätiön messut. Tämä paikka tuntui meille heti kodilta niin julistuksen kuin yhteisöllisen ilmapiirin vuoksi, Antti muistelee.

– Koin myös tärkeänä, että minulle avautui paikka käytännön palvelutehtävään. Sain toimia suntiona. Sillä paikalla tutustui helpposti muihin yhteisön jäseniin ja oli

ilo rakentaa yhteistä messua omalla panoksella. Sain paljon enemmän kuin annoin.

Jumalanpalvelusyhteisöä perustamassa

– Valmistuttuani teknillisestä korkeakoulusta Otaniemestä työpaikka avautui Tampereelta, jonne pian muuttimme. Alusta saakka oli selvää, että rukoilemme ja teemme työtä jumalanpalvelusyhteisön perustamiseksi Tampereelle. Onhan seurakuntayhteys korvaamattoman tärkeää, Antti painottaa.

– Olemme kokoontuneet Tampereen seudulla muutamissa raamattupiireissä ja pitäneet kotiseuroja. Pitkään etsimme ja kyselimme seurakunnilta tiloja, mutta emme niitä saaneet. Keväällä saimme sitten vuokratuksi metodistikirkon tilat aivan Tampereen keskustasta. Ennakokuluoloni olivat turhat, sillä se on osoittautunut hyvin toimivaksi ja kodikkaaksi paikaksi. Saimme parempaa mitä olimme pyytäneet.

– Tampereella on kyllä paljon hengellistä toimintaa. Mutta meille erityinen haaste on löytää hengellisesti kodittomia ihmisiä. Pidän myös hyvin tärkeänä, että yhteisössämme olisi mahdollisuus juurtua Raamattuun ja löytää luterilainen identiteetti. Olemmekin ajatelleet katekismuspiirin käynnistämistä.

– Varmasti monella on epäluuloja ja pelkoja liittyen toimintaamme. Epäilemättä mediahässäkkä on myös vaikuttanut siihen. Mutta tarve luterilaisille jumalanpalvelus-yhteisöille on ilmeinen. Siksi esitänkin kutsun: **Tule ja katso!**

TEKSTI: JP

